

Sen Dur İstanbul

– Gönül Kütük · 24 Mart 2025

Bir gönül hasreti yüreğimden dökülen.
İç çekişini duydum bu şehrin sen yokken,
Kimin yokluğu böyle üzebilir ki dedim.
Ardında acını unuttun, bendeki seni götürürken..
Sen dur İstanbul!
Ben içini dökerim gözlerimden!
Şimdi bu kent;
Öksüzlüğüne mi yansın?
Eksiği olmayan insanların sevgisizliğine mi?
Canımın kıymetini bilmedim sen yokken.
Kıymette vermedim hiç bir cana..
Taa sokağın başından koşardım,
Yüzümde ipeksi bir gülüşle..
Bir gün dönmediğini gördüm,
Cennetin köşesinden..
Yazgımın ucu yakılmıştı!
Yüksek sesli bir uğurlama!
Bir kaç katil kürekle soğumuş kalbini örttüler!
Siyah giyinmiş kalabalık içinde kimsesizliğim!

Yasımla kavurdıkları kazanlarda,
Ruhları açlara tatlı diye acımı ikram ettiler!
Çöktü medeniyet sustu adalet!
Sen dur İstanbul!
Ben içini dökerim gözlerimden!
Bir kere anlıyorum seni demişti rüzgar,
Sonra oda bozmuştu taranmış saçlarımı!
Hiç olmayacağını bile bile,
Ensemde kalan kısık sesini damıtıyorum gönlüme.
Dün sabah uyandığımda gözlerim ıslaktı, bugün nemli.
Yarın kurutacak gözlerimi, tutacak rüzgar yeminini..!
Rüyalarımı bağışladım şiirlere.
Ruhum berzahta bedenim kayıp,
Yollar, evler, sokaklarda canlı cesetler.
Mezarsız ölülerle dolmuş evren.
Gelmem dedi önce yaprak toprağa,
Sonra kendini daldan seni hayattan kopardı giderken.
Koynuna sarıldı toprak kokusu,
Ciğerimde kaldı yangını..
Bir gönül hasreti bıraktı giderken..
Sen dur İstanbul!
Ben içini dökerim gözlerimden!